

HET VERHAAL VAN EEN ENGELSMAN

Keith Werb

12 Ragner Road

Colchester, Essex, CO2 9AA

England.

Het is een feit dat onze herinneringen als kind ons de rest van ons leven bijblijven en beïnvloeden.

Mijn eerste herinneringen zijn van ons leven in Gibraltar, waar mijn vader in de jaren 50 voor 3,5 jaar gestationeerd was. Ik herinner mij m'n fascinatie voor de gekko's achter de koelkast die 's avonds tevoorschijn kwamen om de motten rond de lampen te vangen. We hadden toen fantastische trips over de grens naar een volledig verlaten Spaanse kustlijn. Mijn oudere broers brachten mij dan waterslangen die ze met behulp van lange stokken hadden gevangen. Ik mocht moerasschildpadden houden in een oude, ijzeren badkuip op het balkon.

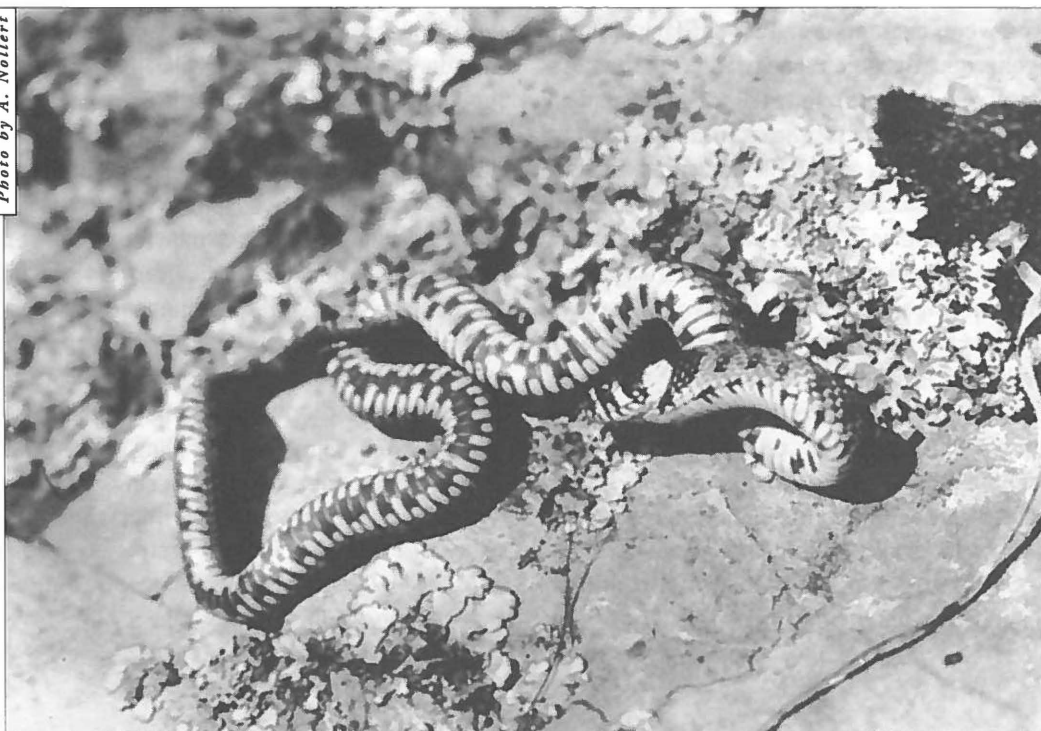
Terug in Engeland, in de jaren 60, woonden we in NO Essex. Vol enthousiasme deed ik mee aan weekendtochten in de nabije bossen. Daar was een groot meer waarin ik kamsalamanders (*Triturus cristatus*) en kleine watersalamanders (*Triturus vulgaris*) ving. Kikkers en padden waren vrij zeldzaam in de omgeving die tijd en dus werd ik lid van de plaatselijke natuurvereniging. Deze organiseerde uitjes naar bijvoorbeeld Hickling

Broad in Norfolk waar ze in groten getale voorkwamen. Ik had eens het geluk om daar te zijn op het moment dat de omstandigheden ideaal waren voor de jonge dieren om het water te verlaten. Het was onmogelijk om een stap te verzetten zonder op ze te gaan staan.

In het midden van de jaren 60, ik was nog schoolgaand, ging ik regelmatig met de bus verder de natuur in, op zoek naar reptielen. Favoriete plaats was Tollesbury, een klein dorpje aan de kust, ongeveer 15 km van de plaats waar ik woonde in Colchester. Ik ging dan met een schoolvriend met dezelfde interesse, helaas is die enige jaren daarna overleden. Het was heel gewoon om in één ritje 20 à 30 hazelwormen (*Angius fragilia*) te vangen. We hadden platen roestend ijzer in het lange gras naast een verlaten spoorrails neergelegd en deze keerden we dan om op zonnige dagen. Regelmatig vonden we dan onder één plaat 3 à 4 hazelwormen. Mijn eerste ringslangetje vond ik onder één van deze platen, maar ik werd er zo door verrast dat ze, tot mijn grote spijt, kon ontsnappen.

Ik maakte nog meerder trips naar Tollesbury voordat ik mijn eerste echte ringslang (*Natrix natrix*) ving bij het omkeren van een rottende stronk. Ik had er geen idee van dat deze dieren zich dood kunnen houden, ik was als de

Photo by A. Nöllert

Zich dood houdende ringslang

dood dat ik haar had vermoord door haar te hard te grijpen, zoals zij slap over mijn hand heen ging met haar bek wijd open.

Rond deze tijd begonnen mijn vriend en ik onze eerste buitenlandse soorten te kopen. Het was echter ietwat frustrerend voor mij dat ik mijn dieren niet thuis mocht houden, omdat mijn ouders er bang voor zijn. Ik zal nooit mijn moeders gezicht vergeten toen één van mijn vrienden mijn trots terug kwam brengen en zij de deur opendeed. Mijn trots was een 120 cm lange ringslang die ik hield zonder dat zij ervan wist en die de dag ervoor ontsnapt was.

De eerste soorten die ik hield waren de groene boomkikker, de gewone groene kikker en enkele kleine padden, respectievelijk *Hyla arborea*, *Rana esculenta* en *Bufo andersonii* uit Pakistan, die waren geïmporteerd door een Engelse agent voor drs. De Rover uit Nederland.

Daar de ouders van mijn vriend een stuk redelijker (!) waren (hij had zijn eigen schuurtje waarin hij zo'n beetje alles mocht houden), was ik net zo benieuwd als hij naar de eerste zending die door de importeur naar hem toegestuurd was. We openden de doos op het midden van het

grasveld, daar er een 150 cm lange, slecht gehumeurde, gele rattenslang (*Elaphe obsoleta quadrivittata*) in zat. Ik was zeer blij met de leren handschoenen die we binnen bereik hadden liggen. Ik had geen 5 pond voor een rattenslang, maar met 3 pond kon ik een mooie diamantwaterslang (*Nerodia rhombifera*) kopen. Deze hield ik samen met een adder (*Vipera berus*) bij mijn vriend thuis. Die hadden we ongeveer 8 km van huis, aan de rand van een moeras, gevangen. Adders hadden de reputatie moeilijk te houden te zijn in gevangenschap, maar deze deed het prima op een dieet van veldmuisjes.

In 1967 stopte ik voor het eerst met het houden van reptielen, gelijktijdig met de beëindiging van mijn school. Een paar jaar later verhuisde ik voor een tijdje naar Londen, en ik begon pas weer toen ik in het begin van de jaren zeventig weer naar N Essex verhuisde. Ik had mijn eerste eigen huis en had bedacht dat twee terraria de huiskamer wat zouden opfleuren. Ik begon met een grijze rattenslang (*Elaphe obsoleta spiloides*), gekocht van een jongen in de buurt die haar had gehouden als iets apart en er toen zijn belangstelling voor was kwijtgeraakt. Met de herinnering van mijn vriends gele rattenslang in mijn geheugen

Elaphe situla.

Photo by E. Pezio

gegrift, vond ik dat deze slang erg veel geluk had. Zij zat nl. in een onverwarmd terrarium in een garage, terwijl de winter met rasse schreden naderde.

Het jaar daarop ging ik voor het eerst sinds mijn jeugd weer naar het vasteland en in de lente kwam ik uit Marokko terug met een koppeltje hagedisslangen (*Malpolon monspesulanus*) en een legertje hagedissen, berberskinken (*Eumacac algeriensis*), Atlasagames (*Agame impalearis*) en gehelme gekko's (*Geckonia chazaliae*).

Eind augustus van dat jaar, ik had onderhand goed de smaak te pakken van reizen en kopen voor mijn collectie, reed ik naar Zuid-Frankrijk. Daar, toen ik mijn eerste jonge trapslang (*Elaphe scalaris*) ving, begon ik een niet aflatende liefdesverhouding met Europese *Elaphes*. De vangst van een zwangere Aesculaapslang (*Elaphe longissima*) op de volgende trip, wakkerde het vuur nog meer aan. Maar toen ik mijn eerste kleurenfoto van een luipaardslang (*Elaphe situla*) zag, was ik echt totaal verkocht.

Rond deze tijd werd ik lid van de Britse herpetologische vereniging, en één van de eerste blaadjes die ik ontving, in juli 1976, bevatte een artikel van Chris Mattison over reptielen in Joegoslavië. Hierin beschreef hij de vangst van een jonge luipaardslang op een stenen muurtje. Vanaf dat moment droomde ik ervan om naar Joegoslavië te gaan en ze daar zelf te vangen, omdat het onmogelijk was om er op een andere manier aan te komen.

Het jaar daarop ging een vriend naar Joegoslavië en kwam terug met 4 luipaardslangen die ik allemaal overnam. Ondanks dat het een verbazend aantal was voor één bezoeker, had ik wel een probleem: het waren allemaal mannen. Ik moest nog 2 jaar wachten voordat ik zelf naar Joegoslavië kon gaan. De eerste vreugde over de vangst van mijn eerste slang tijdens die reis werd eigenlijk een beetje teniet gedaan, toen bleek dat dat dier, zo gemakkelijk gevangen op een stenen muurtje, n.b. een vrouwtje was!

Drie vierstreepsslagen (*Elaphe quatorlineata quatorlineata*), een andere favoriet van mij, heb ik op diezelfde trip gevangen, tezamen met een hele mooie zandadder-man (*Vipera ammodytes ammodytes*).

In de volgende jaren bezocht ik de Griekse eilanden enige malen en interessante vangsten waren onder andere een dwergzandadder (*Vipera ammodytes meridionalis*), luipaardslangen en cyclade vierstreepsslagen (*Elaphe quatorlineata muenteri*), inclusief de streeploze vorm van Amorgos.

Behalve bovengenoemde slangen, was ik ook geïnteresseerd in Amerikaanse melksslagen, die net geïmporteerd werden. Maar ze waren toen nog vrij duur. Ik kocht mijn eerste koppeltje import Hondurese melksslagen (*Lampropeltis triangulum hondurensis*) en samen met een vriend 6 sinaloas (*Lampropeltis triangulum sinaloae*) en 3 melksslagen (*Lampropeltis triangulum arcifera*).

Persoonlijke omstandigheden noopten mij er in de jaren 80 toe de hobby voor de tweede maal op te geven. Hoewel ik er een warme belangstelling voor hield, duurde het tot 1994 voordat ik weer serieus slangen begon te houden. Ondanks dat veel soorten nieuw voor me waren en deze me zeer fascineerden, zeker de Aziatische soorten, werd ik toch weer aangetrokken tot mijn oude favorieten, de Europese *Elaphes*. In het bijzonder werd ik weer aangetrokken tot de de luipaardslang.

Ik prijs mijzelf erg gelukkig dat ik, nu ik dit schrijf (februari 1998), in de ongeveer 60 slangen in mijn collectie, 29 luipaardslangen tel. Hieronder zijn 11 babies, eigen nakweek 1997. Het reizen is ook weer begonnen en

ik ben voornamelijk geïnteresseerd in Turkije. Hoewel ik er vele soorten heb gevangen, waaronder de oostelijke viers-treepslang (*Elaphe quatorlineata sauromates*), luipaardslangen, zandboa's (*Eryx jaculus turcicus*) en de prachtige Aziatische kleine dwergslang (*Eirenis modestrus*), heb ik helaas nog de Kaukasus rattenslang (*Elaphe hoehnackeri*) niet kunnen vinden.

Voor de toekomst zijn er nog zoveel plaatsen waar ik heen wil en zoveel dingen die ik nog wil doen, als ik er alleen maar het geld voor had.

Vertaald uit het Engels door Henriëtte en Paul Bakker.

MEDEDELING

■ ERRATUM

Helaas is er in no. 3 van deze jaargang een storende fout geslopen in het artikel van Keith Verb, 'Het verhaal van een Engelsman' (18-3, pag 68–72). Vanwege het feit dat in de oorspronkelijke Engelse tekst een gedeelte van een zin weggevallen was, is die zin niet helemaal correct geïnterpreteerd en daarmee is de vertaling anders uitgevallen dan de auteur bedoeld had. Gelukkig zijn wij door de auteur op de oorspronkelijke fout gewezen en we voldoen dan ook graag aan zijn verzoek om een en ander recht te zetten. Het betreft de eerste alinea in de tweede kolom op pag. 71. De laatste zin van deze alinea moet eigenlijk gelezen worden als:

De eerste vreugde over de vangst van mijn eerste luipaardslang tijdens die reis werd snel getemperd toen ik mij realiseerde dat het weer een mannetje was. Die teleurstelling was echter snel vergeten toen ik enige dagen later, op een stenen muurtje, mijn eerste vrouwtje ving!